

Hồi 3

Đạp khắp thanh sơn nhân vị lão

1.

Thiện nhân chớ gặt

Trang Hoài Phi và Tạ Luyến Luyến du lãm Thái Bạch Sơn, trở về Vô Công huyện. Khi về tới Mộng Sơn Tiểu Trúc, nãi ma “cô cô” nói với Tạ cô nương: “Bọn họ đến cả rồi!”

Y ngậy người ra trong giây lát, tưởng rằng là những người kia đã đến. Cũng may là không phải. Trang Hoài Phi ngẩn ra một lúc lâu mới khôi phục lại bình thường.

“Mộng Sơn Tiểu Trúc” là tên gọi của phủ đệ huyện đại nhân, thanh nhã rộng rãi, nhưng hôm nay Tạ Mộng Sơn và người được họ Tạ cực kỳ tín cẩn giám quân Đường Thiên Hải đều không có trong phủ, cũng không ở nhà môn.

Trang Hoài Phi thử thăm dò, Hồng Miêu liền báo cáo: “Cao Dương Nhất Đắc có lời mời, huyện thái gia và Đường giám quân đã vội vã đến Mi huyện rồi!”.

Trang Hoài Phi khẽ chau mày.

Tuy y không rõ Tạ Mộng Sơn đến Mi huyện làm gì, nhưng y có thể chắc chắn đây là một chuyện vô cùng quan trọng, còn về người đến thăm Luyến Luyến cũng không phải là người lạ với Trang Hoài Phi.

Một người là Sa Lăng Thi. Nàng ta là viên minh châu trên tay đại phú hào của bảy huyện vùng này. Nàng ta rất hay đến Mộng Sơn Tiểu Trúc nói chuyện với Luyến Luyến, mỗi lần đến, đều tặng lễ hậu, phô trương thanh thế, làm kinh động cả con phố. Chuyện khác không nói, chỉ riêng số người gánh lễ vật, đánh chiêng đánh trống, kiệu phu, nha hoàn, nô bộc, bà vú, cũng đến hai ba chục người rồi, đúng là thiên kim tiểu thư của nhà lắm tiền, ra khỏi khuê môn là phải khí phái, phô trương để dọa nạt người ta.

Phụ thân nàng ta là Sa Đông có ý muốn dựa dẫm vào huyện thái gia Tạ Mộng Sơn nên tự nhiên là rất ủng hộ nữ nhi mình qua lại với Luyến Luyến, y cũng thường mượn cớ đến thăm viếng Tạ Mộng Sơn, một năm tặng không ít lễ vật.

Tạ Mộng Sơn không hề cự tuyệt lễ vật của y, chỉ tương giao nhưng không thâm giao. Y đã làm quan ở Kinh Sư trước khi chuyển về đây làm huyện thái gia, nên rất hiểu cái gọi là quan trường chi đạo.

Sa Đông vốn có ý để nhi tử độc nhất của mình là Sa Bản Năng lấy Tạ Luyến Luyến làm thê tử, nên đã bảo Sa Lăng Thi làm mối cho huynh trưởng, mặt khác lại dùng lễ trọng để lung lay Tạ Mộng Sơn. Chỉ tiếc là Tạ Luyến Luyến hoàn toàn không có ý với Sa đại thiếu gia, Tạ Mộng Sơn mới đầu cũng có chút động tâm, nhưng về sau Trang Hoài Phi dần chiếm được sự tín nhiệm của y, nên y bèn để cho nữ nhi của mình tự quyết định.

Tạ Luyến Luyến đương nhiên chọn Trang Hoài Phi.

Tạ Mộng Sơn cũng không phản đối.

Sa Lăng Thi làm bà mai bất thành, nhưng vẫn qua lại với Tạ Luyến Luyến như trước, không có gì thay đổi. Trang Hoài Phi cảm thấy, Luyến Luyến qua lại thường xuyên với nữ tử nhà phú quý như vậy mà tình cảm với mình vẫn không hề đổi thay, đúng là một sự bất ngờ, đáng quý đáng trọng.

Vì thế, y càng trân trọng Luyến Luyến.

Càng không nỡ rời xa nàng.

Còn người hôm nay đến thăm Luyến Luyến, tên là Tiểu Trân.

Tiểu Trân ở khá xa, nên hiếm khi đến thăm Luyến Luyến, mấy lần trước, nếu không phải cùng Tập nhị thiếu gia của Tập gia trang đến Võ Công huyện thì cũng là cùng Tập gia tiểu thư Tập Mai Hồng vào trú trong Mộng Sơn Tiểu Trúc. Trang Hoài Phi mới gặp Tiểu Trân hai ba lần trên bàn ăn, trong hoa viên, nhưng ấn tượng với nàng lại vô cùng tốt.

Tiểu Trân lúc nào cũng lặng lẽ một mình, nếu không thì cũng nép phía sau người cùng đến, không hề có ý biểu hiện mình, thậm chí là chỉ mong không ai để ý đến mình là tốt nhất.

Trang Hoài Phi đặc biệt để ý đến nàng, trái lại với vẻ đẹp yếu ớt như hạt sương mai, mỗi khi phải đối mặt với chuyện gì khó khăn, Tiểu Trân lại tỏ ra vô cùng đặc thế, tài giỏi.

Y được biết, sự đánh giá của Tiểu Trân và Sa Lăng Thi về y hoàn toàn khác biệt.

Sa Lăng Thi chê Trang Hoài Phi xuất thân chợ búa, không thể lên cao, vừa không có công danh, lại chẳng có tiền của, thô lỗ bất văn, dùng chân thay tay. Có lần, y đưa cho Sa Lăng Thi một ly trà, bị nàng ta chê là “tay đầy mùi máu tanh”.

Sa Lăng Thi từng ra sức khuyên Luyến Luyến đừng gả cho y. Nói nàng bị y mê hoặc. Tất nhiên, bất kể là công hay tư, vì bản thân nàng ta hay vì huynh trưởng, Sa Lăng Thi cũng đều không thể nói tốt cho Trang Hoài Phi trước mặt Luyến Luyến được.

Tiểu Trân thì khác.

Không giống.

Nàng cho rằng Trang Hoài Phi: “là một nam tử không vui vẻ, nhưng lại làm tất cả để khiến cho Luyến Luyến được vui vẻ”, lại nói “nếu có thể bộc lộ tài năng, thành tựu ít nhất cũng phải hơn hiện nay mười lần”, nàng còn cười hì hì thêm một câu: “Còn chưa hết đâu!”. Rồi lại nói y “thời cơ chưa tới, hoài bão lại cao, tài năng đã có, chỉ đợi thời thế...”.

Trang Hoài Phi cảm thấy rất vừa ý.

Cảm thấy vị tiểu cô nương này rất hiểu mình.

Lúc đó, y từng thăm dò về vị cô nương này, biết được nàng là bằng hữu của Tập gia trang Tập nhị công tử, có lẽ cũng chỉ nay mai, vị cô nương bằng tuyệt thông minh này sẽ trở thành Tập nhị thiếu phu nhân cũng nên.

Bởi vì có hảo cảm với vị cô nương này, nên y cũng để ý đến nàng, lo lắng nàng bị người ta ức hiếp. Người tốt đều không nên bị người khác ức hiếp, huống hồ lại là một vị cô nương vừa xinh đẹp vừa thiện lương như Tiểu Trân.

Y cũng hi vọng nàng có thể gả cho một người tốt, có có chốn để gửi gắm.

Có điều y không cảm thấy Tập Thu Nhai thích hợp với nàng, đám công tử nhà quyền quý này chưa từng trải qua kiếp nạn, chưa hiểu gì là gió sương lạnh lẽo, rõ ràng chỉ là ý ghẹo liễu vờn hoa, lại nói là phong lưu quý phái, nữ tử chung tình nhu thuận như Tiểu Trân, nếu phải ở cùng hàng công tử lựa là này, chỉ sợ quá nửa là không có kết cục tốt.

Gần đây y lại nghe Luyến Luyến nói: Tiểu Trân đã không ở cùng với Tập nhị công tử nữa rồi.

Vậy thì tốt.

Trang Hoài Phi cũng thay Tiểu Trân thở phào nhẹ nhõm.

Có điều Luyến Luyến cũng biểu thị: Trái tim Tiểu Trân đã thuộc về người khác, đó là một vị đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, tài giỏi hơn người.

Ai có phúc khí như vậy chứ?

Trang Hoài Phi không khỏi có chút hiếu kỳ, ngoài hiếu kỳ ra, dường như còn có chút gì đó khác nữa. Y từng tự hỏi bản thân mình: Nếu như chưa được Tạ Luyến Luyến để mắt, liệu y có theo đuổi vị cô nương xinh đẹp lại hiểu lòng người này hay không?

Không biết.

Nếu vị tiểu cô nương này còn chưa có ý trung nhân, liệu y có tiếp cận nàng hay không?

Có lẽ...

Trang Hoài Phi không nghĩ tiếp nữa.

Y đã hơn bốn mươi tuổi rồi, đã sống nửa đời phong vũ triển miên, chỉ cần cô được Luyến Luyến, y đã mãn nguyện lắm rồi.

Y đi khắp thiên sơn vạn thủy, người chưa lão, nhưng tâm y đã lão.

Lần này y lại gặp lại Tiểu Trân.

Dường như nàng hơi khác so với trước đây.

Rốt cuộc là khác gì, khác ở đâu, khác thế nào?

Nhất thời y cũng không nói ra được.

Nói không ra.

“Trang gia!” Tiểu Trân mỉm cười với Trang Hoài Phi: “Ngài đang có việc?”.

Nụ cười đó của nàng phảng phất như hoa rơi xuống đất biến thành hồ điệp, quay trở lại đậu trên cành khô.

Ít nhất cũng làm người ta cảm thấy ngọt ngào.

“Tiểu Trân cô nương!” Trang Hoài Phi trả lời: “Không có, không có, cô nương cứ nói chuyện với Luyến Luyến đi!”.

Nữ nhi lúc nào cũng có rất nhiều chuyện để nói với nhau.

Trong phòng có Luyến Luyến, Tiểu Trân, cô cô, còn có cả Sa Lăng Thi nữa. Sau lưng Sa Lăng Thi còn có một hộ viện cận thân, cũng là bảo tiêu của nàng ta, tên là Sa Hà Phấn, là một phụ nhân lực lưỡng, rắn chắc, vì thế Trang Hoài Phi liền “biết điều” mà đi ra tìm Hồng Miêu.

Y vốn có chuyện cần thương lượng với Hồng Miêu.

Y vừa mới bước ra khỏi cửa, Sa Lăng Thi đã nhân lúc cô cô đang hỏi chuyện Tiểu Trân, lén lười nói với Luyến Luyến: “Tỷ xem, tỷ xem đấy, nam nhân này bước vào chỉ chào hỏi có Tiểu Trân, quên cả chúng ta rồi. Muội thấy chỉ sợ cả tỷ hấn cũng chẳng coi vào đâu đâu...”.

Luyến Luyến cười cười nói: “Làm gì có chuyện đó!”.

“Tỷ thấy đấy, chưa gả cho hấn mà đã thế”. Sa Lăng Thi tỏ vẻ đau xót nói: “Gả rồi thì còn thế nào?”.

Tiểu Trân chột hỏi: “Thế nào là thế nào?”.

2.

Tiểu nhân vô đảm

Hồng Miêu tên thật là Hạ Nhất Khiêu, y là bộ hạ rất đặc lực, đồng thời cũng rất được tín nhiệm của Trang Hoài Phi. Còn về tại sao y có ngoại hiệu Hồng Miêu, thì rất ít người hay biết.

Hồng Miêu đã tới, thông tay đứng bên cạnh Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi vừa ra khỏi khuê phòng của Luyện Luyện, thì đã thấy Hồng Miêu đứng đợi sẵn bên ngoài. Thấy y, Hồng Miêu liền gọi: “Lão đại!”.

Trang Hoài Phi trầm giọng: “Người đã đến chưa?”.

Hồng Miêu gật đầu: “Đến rồi!”.

Họ Trang khế cau mày, mỗi lần y chỉ khế cau mày rồi lại giãn ra ngay, nhưng vết nhăn thì phải lưu lại một lúc rồi mới biến mất: “Nam hay nữ?”.

Hồng Miêu đáp: “Nam, nữ còn chưa đến”.

Trang Hoài Phi hỏi: “Mấy người?”.

Hồng Miêu: “Ba!”.

Trang: “Hai người còn lại là ai?”.

Miêu: “Một nữ tỳ, một bảo tiêu”.

Trang: “người đang ở đâu?”.

Miêu: “Đang ở Hữu Tác Vi Phường của lão đại”.

Hữu Tác Vi Phường nằm ở phía Tây Nam của Mộng Sơn Tiểu Trúc, có năm sáu gian phòng, đối diện với khuê phòng của Tạ Luyện Luyện. Tạ Mộng Sơn muốn biểu thị sự tín nhiệm với Trang Hoài Phi, đồng thời cũng biết được y là một hiếu tử, nên đã đón mẫu tử y đến Mộng Sơn Tiểu Trúc cư trú, thời gian dài lâu, nơi này liền trở thành nơi Trang Hoài Phi hội họp thuộc hạ, điều động công việc, tự đặt tên là “Hữu Tác Vi Phường” ngụ ý “có làm việc mới xứng đáng với Tạ đại nhân”. Xưa nay y rất thích đọc sách, nên đã thu thập không ít cổ thư, số lượng lên tới bảy tám ngàn cuốn. Sách càng

hiều, nhà càng chật, có thể thấy y rất có chí phấn đấu vươn lên. Có người cười y nói: “Sách sắp chất ngập cả đầu rồi!” Y liền cười cười bảo lại: “Thư trung tự hữu hoàng kim ốc!” Từ đó, mấy gian phòng chứa sách của y liền được đặt tên là Hoàng Kim Ốc.

Hôm nay, gương mặt Trang Hoài Phi xuất hiện một vẻ trầm trọng hiếm thấy.

Chỉ khi nào gặp phải vụ án cực lớn y mới có thần sắc như vậy.

Không. Trước đây cho dù phải xử lý những vụ án khó khăn nhất, Trang Hoài Phi cũng chưa bao giờ xuất hiện thần sắc như vậy.

Nhưng gần đây, y lại thường có vẻ trầm tư suy nghĩ, thậm chí còn tỏ ra ngầy ngẩn xuất thần nữa.

Có người nói thần sắc của kẻ giàu sang phú quý đột nhiên phả sản và thần sức người nghèo bất ngờ đào được rương bảo vật không khác nhau là mấy. Trong mắt Hồng Miêu, thần tình của Trang Hoài Phi lúc này chẳng khác gì lúc nhận được sắc phong của hoàng đế thiên tử hay bị Hình điển ngục sứ phán tử hình cả.

“Tạ đại nhân và Đường ty giám đi lúc nào vậy?”.

“Sáng sớm hôm nay”.

“Đến đâu?”.

“Mi huyện”.

“Nghe nói các hảo thủ công môn ở các vùng phụ cận đều tụ tập về đó phải không?”.

“Đúng vậy. Thượng Phong Vân và Đỗ Tiệm đều đã đến cả. Cao Dương Nhất Đắc cũng ở đó”. Đến đây thì Hồng Miêu ngưng lại giây lát, rồi bổ sung thêm: “Cả Hà Nhĩ Mông họ cũng gọi đến rồi”.

Nghe tới đây, song mục Trang Hoài Phi thoáng lóe lên một tia sát khí.

“Hiện giờ có ai ở đại bản doanh?”.

“Ngài!”.

“Trừ ta ra?”.

“Đỗ lão đại”.

“Hắn đang ở đâu?”.

“Đang chờ lệnh trong nha môn”.

“Tin tức có sai sót gì không?” Nói tới đây, sắc mặt Trang Hoài Phi liền trở nên âm trầm vô định. “Người biết đấy, chuyện lần này quan hệ rất lớn”.

“Tin tức chính xác vạn phần”. Hồn Miêu cung kính đáp. “Lão đại biết mà, tiểu nhân không thể nhầm được, làm việc cho lão đại, tiểu nhân không có gan phạm lỗi đâu”.

“Được!” Trang Hoài Phi nghĩ đến một trong những chuyện thống khoái nhất đời mình, sau đó mới ưỡn ngực, cử bộ, buông lại cho Hồn Miêu một câu: “Ta đến Hữu Tác Vi Phường. Chỗ này giao lại cho người”.

“Vâng!”.

“Còn nữa” Trang Hoài Phi cất bước đi rồi đột nhiên dừng lại, quay đầu nói: “Người cho rằng tại sao lần này Tà đại nhân thà gọi lão Hà đi cũng không kêu ta cùng đi đến Mi huyện?”.

“Tiểu nhân không dám nói”.

“Cứ nói đi!”.

“Tiểu nhân nghĩ rằng... Tà đại nhân thập phần tin cẩn lão đại. Bây giờ đang là lúc đa sự, Tà đại nhân và Đường ty giám đều đã rời huyện, lão đại ngài không ở đây trấn thủ đại bản doanh, đại nhân người làm sao yên tâm mà đi cho được?”.

“Nói tiếp đi!”.

“... ý của tiểu nhân chỉ có chừng đó”.

“Nói. Tiếp. Đi”.

“Thật sự phải nói sao?”.

“Nhiều lời!”.

“Tiểu nhân...”.

“Cứ nói đi, đừng ngại!”.

“Tiểu nhân... lấy dạ tiểu nhân, đo lòng quân tử, Tà đại nhân và Đường đại nhân có lẽ... có lẽ đã sinh nghi với lão đại!”.

Trang Hoài Phi trầm ngâm.

Y thu liễm tâm thần, lại nhớ đến những chuyện vui vẻ, đặc ý trong quá khứ, rồi mới nói: “Được, ta đi trước, con thuyền đó phải chuẩn bị kỹ càng, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng đến”.

“Vâng. Tiểu nhân nhất định sẽ chú ý chuyện này”.

Thái độ của Hồng Miêu vẫn hết sức cung kính.

Y cứ trước một câu “tiểu nhân”, sau một câu “tiểu nhân” là vì đích thực bản thân y cũng chẳng có bản lĩnh gì lớn lắm, vận khí cũng không phải quá tốt, võ công càng không hơn được ai. Nhưng chỉ cần y cứ tiếp tục cung kính, tiếp tục cúi cung tận tụy như vậy, có lẽ y sẽ có cơ hội làm một kẻ tiểu nhân “đắc chí” hoặc “có tiền”.

Làm “tiểu nhân” thực ra chẳng có gì không tốt? Đương triều thái phó Lương Sư Thành, tể tướng Sái Kinh rồi cả thượng tướng quân Đồng Quý, tất cả đều chỉ là lũ tiểu nhân đắc chí, đắc thế, đắc quyền, lại được thánh thượng tín sủng mà thôi.

Trang Hoài Phi bước vào Hữu Tác Vi Phường, liền cảm thấy có gì không đúng, không bình thường.

Y nhìn ả nha hoàn đầu tiên. Nha hoàn này là một nữ tử mĩ thanh mục tú, gương mặt trắng hồng như lá sen, đầu buộc thành hai bím tóc, mỗi khi nói chuyện đều rất hoạt bát, đến độ dường như cả bím tóc cũng có tình cảm.

Y còn nhớ lúc nha hoàn này vui vẻ, cả người đang chịu khổ nhìn xong cũng cảm thấy ngọt ngào, người bị thương sẽ vui vẻ trở lại, người cô độc cũng cảm thấy bên cạnh có một nữ tử dịu dàng bầu bạn... nhưng lúc này, biểu tình của nữ tử trước mắt y lại như đang cố nén nước mắt. Đại để có lẽ đã phải chịu nhiều khuất tất, đến nỗi vừa nhìn thấy Trang Hoài Phi, nữ tử muốn cười, nhưng lại chảy ra hai hàng lệ nóng, để lại hai vệt dài trên má phấn.

Đương nhiên Trang Hoài Phi nhận ra nha hoàn này.

Đó là nha hoàn thân cận bên cạnh Ly Ly cô nương.

Tiểu Khứ.

Ngoài ra còn có một tráng hán, mũi sư tử, miệng hùm, thương tích đầy mình, nhưng tráng hán đó vẫn đứng hiên ngang ở đó.

Y nhận ra hán tử này.

Đây là võ tướng Hô Niên Dã.

Trong nhà còn có một văn sĩ.

Người này để râu mỏng, đầu tóc hơi rối loạn, giữa hai hàng lông mày thấp thoáng nét phong sương.

Cử chỉ của y rất mệt mỏi, cũng rất chậm rãi, thần tình rất chán chường, rất buồn phiền, có một vẻ u uất buông thả, làm người ta không thể không chú ý.

Cho dù đang trong cảnh thương tang, li loạn, khí chất văn nhã của kẻ đọc sách vẫn còn nguyên đó.

Người này vừa thấy Trang Hoài Phi, thì như trút được gánh nặng, không khỏi thở dài một tiếng.

“Đến rồi hả?”.

Tuy rất quen mặt, nhưng Trang Hoài Phi không nhận ra người này.

3.

Người xấu có hỉ

Đối thoại tiếp tục.

Thiết Thủ đến Mi huyện, vừa vào Cao Dương phủ đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Không khí.

Đỗ Tiệm là nhân vật có tiếng ở bộ Hình, ngoại hiệu Thiết Diện Vô Tư, nhưng nhìn bên ngoài y chỉ là một nam tử bình thường thậm chí là có vẻ hơi tầm thường, tướng mạo già nua mà từ ái – đích thực y là cụ nội của năm đứa trẻ. Người khác nói đùa với y: chưa đầy năm mươi, mà đã “tứ đại đồng đường” rồi. Y liền cười cười đáp lại: “Mạng ta nó thế”. Mỗi lần có án tình nghiêm trọng, y thường hay được điều động đến hiệp trợ Thiết Thủ phá án. Lần nào y cũng mỉm cười bảo: “Ta may mắn”. Bởi vì có Thiết Thủ ở đó, y sẽ không cần phải mạo hiểm, hơn nữa còn chắc chắn sẽ phá được án.

Thượng Phong Vân là tổng bộ đầu tỉnh, ngoại hiệu Lên Trời Hay Xuống Địa Phủ, Ta Bất Thì Người Đứng Hồng Thoát, rất dài, nhưng rất thực tế, bởi vì đó là sự thực. Nghe nói y vốn là một tên phi tặc, khi làm phi tặc, không ai bắt được y, đến khi y làm công sai, đến nơi nào thì nơi ấy không còn phi tặc nữa. Thần sắc y lúc này vô cùng nặng nề, khiến cho gương mặt vốn đã khắc khổ, lại càng thêm rầu rĩ nặng nề.

Cao Dương Nhất Đắc bình thường thích đùa cợt người khác, vậy mà hôm nay cũng trầm trọng lạ thường.

Quân sư Tiêu Khê Vũ thì vẫn vậy: bình thường khi nghe người khác nói chuyện, cho dù là phản đối, y cũng gật đầu lia lịa, cả lúc y nói chuyện, cũng gật đầu không ngớt. Còn bây giờ, y không nói gì, người khác cũng không nói gì, nhưng y vẫn cứ nhè nhẹ gật đầu một mình.

Tuy rằng y cứ không ngừng gật đầu, nhưng những người ở đây không ai dám coi thường sự tức trí đa mưu của y – ngoại hiệu của y vừa vặn gọi là Túc Trí Đa Mưu.

Tạ Mộng Sơn rất văn nhã, rất thư sinh, nhưng thần thái thì bất động như sơn. Xưa nay y rất ngăn nắp gọn gàng, quần áo ngay ngắn.

Đường Thiên Hải đi cùng với y là một người béo mập kềnh càng, hai mắt tròn như mắt ếch, lồi cả ra ngoài, vừa sáng vừa linh động, ngược hẳn với gương mặt đầy nung núc thịt của y.

Mấy người này đều là hảo thủ, cao thủ, nhân vật có máu mặt trong võ lâm, giang hồ, Lục Phiến Môn, quan trường quân doanh. Địa vị, danh dự, võ công đều danh phù kỳ thực, vậy mà tất cả lại tụ tập về đây, thần sắc người nào cũng vô cùng trầm trọng.

Thiết Thủ vừa đến, bọn họ liền lập tức bắt đầu hội nghị.

Thiết Thủ biết những người này sẽ đến phó hội, nhưng thái độ khẩn trương và nghiêm trọng thế này thì thật bất bình thường.

Từ trước đến nay, những vụ án chàng thụ lý đều bất bình thường.

Đương nhiên, chuyện bình thường, thì đâu đến lượt Thiết Thủ phải nhúng tay?

Tiêu Khê Vũ mở màn nói: “Hoàng thượng hạ mật chỉ, bảo Thượng Phong Vân đại nhân thông tri chúng ta phải làm thật nghiêm vụ án của Ngô Thiết Dục”.

Chẳng trách mà không khí có vẻ nặng nề đến vậy.

Thiết Thủ nói với Thượng Phong Vân: “Chuyện này do ai trình lên?”.

Thì ra, Ngô Thiết Dục có đại tướng quân Đồng Quý chống lưng, tuyệt đối không dễ đụng đến, quan viên thông thường đều không ai dám nhúng tay vào chuyện này, cho dù cáo trạng đến kinh sư, chỉ sợ cũng không trình lên nổi.

Thượng Phong Vân chỉ dùng một câu đã giải thích rõ ràng: “Trong các gia tộc thọ hại, có hai nhà là ngoại thích của hoàng thượng”.

“Chẳng trách”.

Thượng Phong Vân bổ sung: “Vì thế vụ án này không những phải làm thật nghiêm, mà còn phải làm thật gấp”.

Cao Dương Nhất Đắc tiếp lời: “Vì vậy, hạ quan mới mời cả Đỗ tiên sinh và Thiết nhị gia và cả Mộng Sơn huynh, Thiên Hải hiền đệ đến đây cùng bàn tính kế sách đối phó họ Ngô”.

Thiết Thủ nói: “Ngô Thiết Dực đúng là thập ác bất xá, tội không thể tha. Vấn đề là, y có thể chạy về Sơn Tây, hoặc đến kinh sư, không nhất định là sẽ trốn về nơi này”.

Cao Dương Nhất Đắc chỉ cười không đáp, đưa mắt nhìn sư gia.

Tiêu Khê Vũ gật gật đầu nói: “Y đã đến nơi này”.

Thiết Thủ hỏi tiếp: “Tiên sinh đã chính mắt nhìn thấy y sao?”.

Tiêu Khê Vũ đáp: “Không!”.

Nói “không” mà y vẫn cứ gật gật đầu.

Ngữ khí Thiết Thủ hơi có chút nghiêm khắc: “Chuyện này không phải nhỏ. Nếu Ngô Thiết Dực chạy theo lộ tuyến này, hành động “bổ lão thử” sẽ phải tập trung toàn bộ nhân lực về đây, chúng ta làm sao có thể tin một lời suy đoán chưa được xác thực?”.

Tiêu Khê Vũ vẫn gật đầu: “Tại hạ không nhìn thấy”.

Sau đó một thanh âm vừa khàn khàn thô lỗ vang lên: “Là tại hạ nghe thấy”.

Mọi người quay mặt lại, người phát thoại là Đường Thiên Hải.

Y nhắc lại: “Cũng nhìn thấy nữa”.

Y còn bổ sung thêm: “Chính mắt tại hạ nhìn thấy”.

Tạ Mộng Sơn căng mặt ra, đỏ hồng.

Nhưng y vẫn ngồi vững như núi.

“Nhưng đệ không hề nói cho ta?”.

Y và Đường Thiên Hải cùng nhau quản hạt mọi chuyện quân chính ở Võ Công huyện, qua lại mật thiết, xưa nay hợp tác chặt chẽ, hai người tình như thủ túc, vậy mà chuyện lớn như vậy, Đường Thiên Hải không nói với y trước, lại báo cáo với Cao Dương Nhất Đắc ở huyện bên.

Y đương nhiên là không vui.

Cao Dương Nhất Đắc vội nói: “Đường lão đệ có nỗi khổ riêng, Tạ huynh xem, có phải y trông giống một trái khổ qua lắm không?”.

Cho dù là lúc này, Cao Dương Nhất Đắc vẫn có thể nói cười hoan hỉ được.

Có điều, mọi người đều không ai cười nổi.

Đường Thiên Hải cười khổ nói: “Tin tức tại hạ nghe được tuyệt đối có thể tin cậy: Ngô Thiết Dực đã xuất hiện ở Thiểm Tây”.

Tạ Mộng Sơn cười gằn: “Thế gian này không có tin tức tuyệt đối đáng tin cậy”.

Y cùng với Đường Thiên Hải tới đây, vốn tưởng rằng có thể là người giải bày tâm phúc, không ngờ họ Đường lại đem tin tức quan trọng nó cho người khác trước. Y đương nhiên không thể vững vàng bất động như khí phách của y được.

Kỳ thực y là một người rất dễ động nộ, có điều, thần tình của y lúc nào cũng giữ được vẻ bất nộ bất hỉ mà thôi.

Đường Thiên Hải nói: “Nhưng mà người báo tin tức cho đệ, tuyệt đối có thể tin được”.

Mỗi câu nói của y, dường như đều lấy hết sức để hét lên vậy, mồ hôi chảy đầm đìa trên trán.

Thiết Thủ hỏi: “Tại sao?”.

Chàng phải hỏi cho đến tận cùng, bởi vì vụ án này không phải chuyện đùa, con “đại lão tử” này không thể không bắn, bởi vậy, tin tức có đáng tin cậy hay không là vô cùng quan trọng.

“Bởi vì tại hạ là người của Thục Trung Đường Môn”. Đường Thiên Hải nhấn giọng nói.

“Thử nghĩ xem, người trong gia tộc của tại hạ liệu có gạt tại hạ không?”.

Mọi người đều ngẩn ra.

Đường Thiên Hải đương nhiên họ “Đường”. Có điều không ai ngờ rằng y lại là người của Thục Trung Đường Môn, hơn nữa cũng không ai ngờ rằng y lại nói ra thân phận của mình giữa chốn đông người thế này. Kỳ thực cũng không có gì là không đúng. Có ai bảo người của Thục Trung Đường Môn không được làm quan đâu?

Những người ở đây, hầu hết đều biết Ngô Thiết Dực có liên quan dây mơ rễ má với Thục Trung Đường Môn.

Trong những vụ huyết án khiến người ta phẫn nộ mà Ngô Thiết Dực gây ra, có không ít là do người của Đường gia đứng sau chủ sử hoặc tham dự vào. Huyết án Tập gia trang ở Khố Hồ Giang còn do Đường Thất Kinh trực tiếp thao túng, Đường Thiết Tiêu cao thủ lúc nào cũng ở bên cạnh Ngô Thiết Dực đã từng quyết chiến mấy trận với Thiết Thủ và Lãnh Huyết. Vì vậy, có thể nói, Đường Môn không tránh khỏi có quan hệ với vụ án của Ngô Thiết Dực.

Tất nhiên, Thục Trung Đường Môn lớn như vậy, con cháu nhiều không kể xiết, các chi hệ không đếm xuể, trong đó đương nhiên có người chính kẻ tà, không thể vợ đũa cả nắm được.

Có điều, từ sau khi Ngô Thiết Dực bại tẩu đào vong, quan hệ của Thục Trung Đường Môn với y dường như đã hoàn toàn điên đảo.

Ngô Thiết Dực mang theo tài sản bỏ trốn, tất cả lợi lộc của Đường Môn biến thành bọt nước, bọn họ tất nhiên cũng muốn bắt được con “đại lão thủ” này ngõ hầu truy về số tài sản dịch quốc kia.

Về mặt này thì lập trường của Đường Môn nhất trí với quan phủ.

Bọn họ hận Ngô Thiết Dực thấu xương thấu cốt, cho nên hợp tác cũng không phải là chuyện gì bất hợp lý.

Có thể nói như vậy, để rửa mối nhục bị lường gạt, và đoạt lại số tài sản bị mất, chỉ sợ tử đệ Đường Môn còn sốt sắng hơn cả quan phủ nữa.

“Người đầu tiên phát hiện Ngô Thiết Dực trên Thiểm Đạo là Đường Lang, kẻ nổi tiếng với thuật truy tung và khinh công trong nhà tại hạ”. Đường Thiên Hải nói như hét.

Đường Lang, chính là Đường Lang có ngoại hiệu Phi Thiên Đường Lang, những người có mặt ở đây, chưa ai là chưa nghe đến tên y cả.

Thiết Thủ hỏi: “Hiện giờ y đang ở đâu?”

Gương mặt Đường Thiên Hải không chút biểu tình, nhưng cơ thịt thì không ngừng co giật: “Y chết rồi”.

“Làm sao mà chết?”.

“Bị Ngô Thiết Dực giết”. Đường Thiên Hải nói. “Trước khi chết, y đã thông tri với tại hạ, Ngô Thiết Dực đã vào Thiểm Đạo”.

Thiết Thủ đưa mắt nhìn Tiêu Khê Vũ.

Tiêu Khê Vũ vẫn đang gật gù cái đầu.

Thượng Phong Vân từ nãy vẫn chưa lên tiếng, đột nhiên hỏi: “Đường lão đệ tin y?”.

“Tại sao tại hạ không thể tin y?” Mắt Đường Thiên Hải đỏ ửng lên. “Y là thân đệ đệ của Đường mẫu”.

Thượng Phong Vân vẫn lạnh lùng nói: “Đường lão đệ tin y, là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng chúng ta dựa vào cái gì mà có thể tin lời y chứ?”.

“Y nói các vị có thể không tin”. Đường Thiên Hải phần nộ đứng bật dậy: “Lẽ nào cả Đường Thiên Hải này các vị cũng không tin?”.

Y kích động đến nỗi giọng nói cũng khàn hẳn đi.

Thượng Phong Vân không lộ vẻ gì, chỉ điềm đạm nói: “Có chứng cứ, ta sẽ tin”.

“Tại hạ đã nhìn thấy hấn”. Đường Thiên Hải khàn khàn nói. “Chính mắt tại hạ đã nhìn thấy hấn”.

Mọi người đều tròn mắt lên nhìn y chăm chú.

Cao Dương Nhất Đắc gượng cười: “Lão đệ... nhìn thấy hấn?”.

“Khi ấy tại hạ đang đi thị sát ở Bảo Kê, nhìn thấy một chiếc thuyền của quan gia, chẳng đèn kết hoa rực rỡ”. Đường Thiên Hải khẽ liếm môi: “Lúc ấy Đường mỗ đang phải tra xét một vụ tham ô lương thảo, vô ý nhìn thấy trên thuyền có một người đang đứng chỉ chỗ thuộc hạ như muốn bày biện hỉ sự gì đó, dường như là Ngô Thiết Dực tên...”.

Tạ Mộng Sơn nổi nóng nói: “Vậy tại sao còn không lập tức bắt hấn lại?”.

Đường Thiên Hải lắc đầu: “Lúc ấy đệ còn chưa biết hấn là khâm phạm triều đình, hơn nữa còn phạm phải tội tày đình như vậy... lúc ấy đệ chỉ nghe được phong thanh là hấn đang gặp một số phiền phức, bị người ta giá họa, chứ không hay...”.

“Đường huynh gặp y được bao lâu rồi?”.

Đường Thiên Hải đáp: “Ba ngày”.

Thượng Phong Vân truy vấn: “Lệnh đệ ngộ hại từ khi nào?”.

Cơ mặt Đường Thiên Hải khẽ giật giật: “Hai ngày trước”.

Thượng Phong Vân hỏi tiếp: “Vậy từ lúc nào thì Đường huynh biết Ngô Thiết Dực là trọng phạm đào vong?”.

Đường Thiên Hải đứng phắt dậy găm lên: “Tên khốn kiếp đó, ta phải đập vỡ trứng của hấn mới được! Khi Đường mỗ biết hấn là yếu phạm, cũng chính là lúc lão đệ của ta ngộ nạn!”.

Cao Dương Nhất Đắc khẽ chau mày: “Đường lão đệ, lão đệ nhận ra Ngô Thiết Dực?”.

Đường Thiên Hải gằn giọng: “Hấn? Cho dù có hóa thành tro Đường Thiên Hải này cũng nhận ra được”.

Cao Dương Nhất Đắc nhìn sang phía Tạ Mộng Sơn.

Thượng Phong Vân cũng vậy.

Tạ Mộng Sơn sẽ đằng hắng một tiếng, thả lỏng người ra một chút, rồi lại trở về dáng vẻ ban đầu, nói một cách rõ ràng: “Đường tướng quân chắc chắn nhận ra Ngô Thiết Dực, hơn nữa còn vô cùng thân quen nữa”.

Ánh mắt Cao Dương Nhất Đắc sáng rực lên: “Vậy sao? Ý của Mộng Sơn huynh là...?”.

Đường Thiên Hải đỏ bừng mặt, tức giận nói: “Huynh...?!”.

Tạ Mộng Sơn vẫn điềm tĩnh nói: “Chẳng những Đường tướng quân quen thuộc với y, hạ quan cũng vậy. Đại khái khoảng hai ba năm trước, trước khi chuyện này xảy ra, họ Ngô đã từng bảy lần vào Tần Lĩnh, hơn nữa còn ở lại huyện Võ Công. Mọi người là đồng liêu, cũng nói chuyện hợp nhau, nên không khỏi có chút giao tình”.

Y nói như vậy, chẳng những đã chứng thực những điều Đường Thiên Hải nói là sự thật, mà còn nhận lấy một nửa trách nhiệm.

Cao Dương Nhất Đắc nheo nheo mắt, song thủ xoa xoa vào nhau, ôn hòa nói: “Các vị và y đều là danh sĩ, cao thủ, quan phụ mẫu, từng có qua lại tuyệt đối không phải là chuyện gì bất ngờ. Nghe nói, chỉ trong hai năm, tên chuột già này đã cùng với Trang bộ đầu của quý huyện và mấy vị bộ đầu khác cùng lên Thái Bạch Sơn tới bảy lần phải không?”.

“Hạ quan nghĩ chắc Cao Dương đại nhân đã rõ như lòng bàn tay từ lâu rồi,” Tạ Mộng Sơn thở dài nói: “Lúc ấy đích thực hạ quan tưởng rằng Ngô Thiết Dục là danh quan trung quân ái quốc, lấy thân đền đáp ơn vua, đâu ngờ hắn là loại hung đồ vô sỉ, tang tận thiên lương đến vậy!”.

Sau đó y nói: “Giờ đây, mọi người phán đoán lộ tuyến đào vong của họ Ngô, đã vạch vùng Thái Bạch Sơn làm trọng điểm, có thể là đã nghĩ đến chuyện mấy năm gần đây hắn hay tới đây, nói không chừng là đã có bố trí chôn giấu bảo tàng hay lộ tuyến đào tẩu từ trước đúng không?”.

“Tên lão hồ ly Ngô Thiết Dục này cực kỳ狡 hoạt, tự nhiên là phải an bài đường lui và chỗ cất giấu tại vật từ trước, y mới dám ngông cuồng như vậy”. Ngữ khí của Thượng Phong Vân lạnh lùng đến độ gần như tàn khốc. “Nhưng mà cho dù chúng ta biết Đường tướng quân rất quen mặt họ Ngô, nhưng làm sao có thể khẳng định là Đường tướng quân không vì mối thù sát đệ mà nhất thời nóng nảy...? phải biết rằng con lão thử này có ở vùng này hay không có liên quan rất lớn đến toàn bộ vụ án này đó!”.

Đường Thiên Hải nghe xong, cả người như muốn nhảy dựng lên, chỉ thẳng vào mặt Thượng Phong Vân nói: “Ngài... ngài cho rằng Đường mỗ vì báo tư thù mà nói bừa hay sao?”.

“Đường tướng quân không nói bừa”.

Chỉ nghe có người thở dài, chậm chậm lên tiếng: “Tên đại ác nhân đó cố ý tổ chức hỉ sự trên thuyền khoa trường thanh thế để che đậy tai mắt của người khác. Chuyện này ta đã điều tra rồi, đích thực là có. Hình dáng của những kẻ này, rất giống với đồng đảng của họ Ngô, thời gian và địa điểm xuất hiện của chúng cũng rất khớp với thời gian và địa điểm Ngô Thiết Dực thất tung, vì vậy có thể khẳng định Đường tướng quân nói đúng”.

Người vừa lên tiếng là Đỗ Tiệm.

Giọng nói của y rất ôn hòa.

Nhưng rất có phân lượng.

Bởi vì xưa nay y luôn điều tra mọi việc rất kỹ càng.

Hơn nữa còn rất cẩn thận. Hơn nữa, y đã tra rõ từ lâu, và cũng thập phần tỉ mỉ.

Sau đó Đỗ Tiệm chỉ hỏi một câu.

Một câu duy nhất.

“Nhưng tại sao Đường đại nhân không đem chuyện này báo thẳng lên thượng cấp trực tiếp của mình trước, mà phải tốn công lặn lội sang Mi huyện mật cáo với Cao Dương đại nhân?”.

Vấn đề của y, chỉ một câu là đã đủ rồi.

Một câu hỏi trúng trọng tâm.

Nhất kiếm kiến huyết.

Hơn nữa còn vào tận xương.

4.

Sao không ho năm trăm cái cho rồi?

Mọi người đều quay sang nhìn Đường Thiên Hải, đến nỗi cái cổ của y (không, cầm, bởi vì y đã béo đến mức cổ và đầu liền sát vào nhau, không phân biệt được đoạn nào với đoạn nào nữa rồi) cũng bạnh ra, tím lại.

Tạ Mộng Sơn khẽ ho một tiếng.

Y đang đợi câu trả lời của Đường Thiên Hải.

“Tại hạ...”. Đường Thiên Hải cuối cùng cũng chịu lên tiếng: “Tại hạ sợ...”.

“Nói đến chữ “sợ”, vì quá xấu hổ, nên y ngấp ngừng giây lát rồi mới nói một mạch: “Tại hạ sợ Tạ đại nhân trở mặt không nhận người, không tin lời Đường mỡ”.

Tạ Mộng Sơn vẫn ho khan.

Đỗ Tiệm chậm rãi hỏi: “Tại sao Đường tướng quân cho rằng Tạ đại nhân là người như vậy?”.

Lại là một câu hỏi.

Mỗi câu của y đều như một mũi tên, đã thốt ra là phải trúng hồng tâm.

“Tạ đại nhân không phải hạng người ấy!” Đường Thiên Hải nói lớn. “Nhưng ông ấy cũng khó tránh khỏi bảo vệ nữ tể của mình!”.

“Nữ tể?”.

Mọi người đều không rõ Đường Thiên Hải muốn nói đến ai.

“Lão đệ muốn nói tới Trang Hoài Phi? Trang đại bộ đầu?” Cao Dương Nhất Đắc thử thăm dò.

“Bởi vì khi tại hạ nhìn thấy Ngô Thiết Dục ở bên bờ Vị Thủy, bên cạnh y còn có một người khác nữa”. Đường Thiên Hải có vẻ đã nói quá nhiều, giọng lạc đi, nhưng không hề vấp vấp: “Y chính là Trang Hoài Phi”.

Sau đó y còn không quên bổ sung thêm một câu: “Ai cũng biết Trang đại bộ đầu sắp trở thành nữ tể của Tạ đại nhân tới nơi”.

Tạ Mộng Sơn vẫn cứ ho khan.

Mọi người đều nhìn về phía y.

Thượng Phong Vân nhìn Tạ Mộng Sơn hỏi: “Tạ đại nhân có điều muốn nói?”.

Tạ Mộng Sơn lại ho khan mấy tiếng.

Đỗ Tiệm nói: “Tạ đại nhân có bệnh viêm phế quản thì cứ ho một lúc năm trăm cái cho thống khoái đi, chẳng lẽ cứ thế thọt thọt thế này cho qua chuyện được hay sao?”.

Y và Tạ Mộng Sơn quen biết đã nhiều năm, có thể xem là lão bằng hữu, cùng trải qua không ít chuyện, vậy mà lúc này vẫn lạnh lùng như băng, truy vấn không chút lưu tình.

“Tạ mỡ không hề hay biết chuyện Ngô Thiết Dục đã tới đây,” Tạ Mộng Sơn gượng cười nói: “cũng không biết Trang bộ đầu lại đi cùng với hắn”.

Y ngưng lại một chút rồi lại nói: “Tạ Mộng Sơn này cũng không tin Trang Hoài Phi là loại người đó”.

Thiết Thủ nói: “Cho dù Trang Hoài Phi và Ngô Thiết Dực đi cùng nhau, cũng chưa chắc là hai người này có cấu kết... huống hồ, lúc đó chắc gì Trang bộ đầu đã biết Ngô Thiết Dực là khâm phạm của triều đình”.

Tạ Mộng Sơn nhìn Thiết Thủ với ánh mắt cảm kích, từ từ nói: “Có điều, đến giờ ta mới hiểu tại sao Đường tướng quân lại có ý ngăn cản ta không nói mục đích chuyến đi này cho Trang Hoài Phi hay biết. Thì ra là vậy”.

Đường Thiên Hải lại đỏ bừng mặt nói: “Đệ có lỗi với huynh, chúng ta là đồng liêu, xưa nay đều luôn hợp tác chặt chẽ, nhưng đây là công sự, lại quan hệ đến yếu phạm cùng hung cực ác, đệ không dám tiết lộ phong thanh, đợi đến khi Cao Dương đại nhân tụ hội mọi người về đây họp bàn nghị kế, đệ mới dám nói rõ. Mong huynh chớ trách!”.

Tạ Mộng Sơn thở dài một tiếng nói: “Đường lão đệ hành sự theo phép công, đâu có lỗi gì với ta”.

Nói thì nói vậy, nhưng những người có mặt vẫn cảm nhận được vẻ không vui của y.

Y lại khề ho khan một tiếng rồi nói: “Nếu Trang Hoài Phi là đồng đảng của Ngô Thiết Dực, ta cũng sẽ hành sự theo phép công, đại nghĩa diệt thân, quyết không bao che. Chỉ có điều...”.

Y chậm rãi nhấn giọng: “Ta vẫn không tin Trang Hoài Phi có thể làm vậy, nhưng vạn nhất y là đồng bọn với Ngô Thiết Dực thì con “lão thủ” này không dễ đánh đâu. Nói thực lòng, tề huyện thượng võ, cao thủ cũng không ít, nhưng so công phu cước pháp, chỉ sợ không ai địch nổi Trang Hoài Phi đâu”.

Thượng Phong Vân nghe xong, liền cười lên ha hả.

Tiêu Khê Vũ lần này vừa gật đầu, vừa cười khì khì hai tiếng, lúc đầu không gật nữa, y lại cười lên hai tiếng khục khục.

Cao Dương Nhất Đắc cười lớn ba tiếng, nói: “Mộng Sơn huynh nói vậy, lẽ nào khinh thường dưới trướng ta không còn người nữa?”.

Tạ Mộng Sơn vội vàng nói liền mấy tiếng “không dám, không dám!” Chợt nghe Đỗ Tiệm nhấn giọng nói từng chữ một: “Tạ đại nhân nói không sai, võ công của Trang bộ đầu thực sự rất cao, Đỗ mỗ tự thấy mình không phải là đối thủ của y. Nếu một chọi một, chỉ sợ mấy lão già chúng ta không ai địch nổi họ Trang. Cũng may là lần này có Thiết bộ đầu”.

Lời của y xưa nay đều rất có phân lượng.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Nghe y nói vậy, không ai dám lấy những lời Tạ Mộng Sơn vừa nói ra cười cợt nữa, cũng không dám tự đề bệ uy phong của chính mình, bèn chuyển qua bàn vào chính sự.

Thiết Thủ đứng dậy nói: “Hoài Phi huynh là hảo hữu của tại hạ, bên trong chuyện này nhất định có nội tình. Xem ra chuyện không thể chậm trễ được nữa. Giờ tại hạ sẽ lập tức đến Võ Công huyện, hỏi rõ nguyên ủy, nói không chừng y có đầu mối gì đó cũng nên. Muốn bắt được tên “lão thủ” Ngô Thiết Dực này, chúng ta còn phải nhờ nhiều đến đôi thân cước định giang sơn của Trang bộ đầu đó!”.

“Được lắm!” Tạ Mộng Sơn cũng đẩy ghế đứng lên: “Chúng ta lập tức khởi hành!”.

Đường Thiên Hải cũng vội vàng đứng dậy, nhưng không biết nên nói gì mới phải. Cao Dương Nhất Đắc nhìn y, rồi lại nhìn Thiết Thủ, sau đó nhìn Tạ Mộng Sơn rồi mới từ từ nói: “Ta thấy, họ Ngô đó quá nửa là đã đến vùng này rồi, nếu y đã tới đây, tự nhiên sẽ đến Võ Công huyện trước. Đồ huynh, Thượng bộ đầu, đành phiền hai vị đi cùng Tạ đại nhân và Thiết bộ gia một chuyến đến Thái Bạch Sơn vậy”.

Thượng Phong Vân vội đứng dậy ôm quyền nói: “Đây là chức trách của tại hạ, nghĩa bất dung từ. Chuyện này phải lập tức tiến hành, để chậm chỉ e sinh biến”.

Đỗ Tiệm lạnh lùng nói: “Hiện giờ triều đình đã giáng chỉ xuống, nhất thiết phải trừ họa tận gốc. Thượng lão tổng đả lão hổ, tróc lão thủ, nhất định sẽ lãnh đại công, nếu làm cho thánh thượng vui lòng, thì áo gấm về quê, quang tông diệu tổ là chuyện không cần phải nói”.

Thượng Phong Vân vội xua tay: “Đồ huynh nói gì vậy. Thượng mỗ đây cúc cung tận tụy, phụng chỉ hành sự, chỉ biết tận lực mà làm, nào dám cầu công”.

Đỗ Tiệm nói: “Đồ mỗ cảm thấy chúng ta nên chia làm hai đường, lấy tịnh chế động, bàn mưu tính kế cho kỹ rồi mới hành động, không động thì thôi, đã động thì phải cầm tặc tiên cầm vương, trực đảo hoàng long. Trang lão đệ xưa nay đều tận tụy phá án, chính trực ngay thẳng, trách nhiệm nặng nề mà không kêu than lấy một lời, xem ra không đến nỗi là hạng người tự hạ thấp mình cầu kết với gian đảng đâu. Nếu y đứng về phía chúng ta thì việc tróc nã con “lão thủ” Ngô Thiết Dực này sẽ mười phần chắc chín. Ta đại nhân và y có quan hệ không tầm thường, Thiết nhị gia và y cũng là bằng hữu thâm giao, chi bằng để hai vị đi tìm hiểu trước, không để người tốt bị oan, bức lên Lương Sơn. Nếu địch nhân có thêm một bằng hữu, tức là chúng ta có thêm một địch nhân. Ngoài ra, chúng ta cần phải phái người đi tìm chiếc hoa thuyền của Ngô Thiết Dực, biết đâu có manh mối gì đó để tìm ra nơi giấu tang vật cướp đoạt được của hắn, đến lúc đó chúng ta hội binh lại, tung một đòn hốt trọn ổ lũ tặc nhân, lúc cần thiết có thể giết không tha. Nói không chừng, con “lão thủ” đó vẫn còn ở trên thuyền đó!”.

Thiết Thủ gật đầu: “Đỗ huynh nói rất phải!”.

Cao Dương Nhất Đắc vẫn hơi do dự: “Chỉ sợ tặc nhân đã đi trước một bước, liên kết với các thế lực ở Võ Công huyện, mua chuộc được hạng cao thủ như Trang bộ đầu hiệp trợ. Lúc đó thì uy thế sẽ tăng gấp bội, càng khó đối phó hơn”.

“Chuyện đó thì không cần lo”. Đỗ Tiệm thần định khí nhàn nói: “Đỗ mỗ sớm đã phái người giám thị động tĩnh ở Võ Công huyện rồi, một khi có dị biến, y sẽ đốt đài phong hỏa, dùng pháo hiệu thông báo”.

Lần này thì cả Tạ Mộng Sơn cũng phải tỏ vẻ ngạc nhiên: “Nội ứng?”, y gương cười hỏi: “Không biết Đỗ tiên sinh đã phái ai đến vậy?”.

Đỗ Tiệm hỏi ngược lại: “Tạ đại nhân biết để làm gì?”.

Tạ Mộng Sơn biết vị Thiết Diện Vô Tư Đỗ Tiệm này được nội giám đương quyền của cửa hoàng thượng là Mễ công công chống lưng, thân phận không phải tầm thường, nên chỉ đành cười xòa nói: “Chỉ là muốn biết trước xem ai là người Đỗ tiên sinh an trí để tránh nhất thời thất thủ đắc tội mà thôi”.

Lần này Đỗ Tiệm chỉ nói ba chữ: “Đỗ Lão Chí”.

Tạ Mộng Sơn “ồ” lên một tiếng. Lần này thì đến lượt Đường Thiên Hải không nén nổi ngạc nhiên thốt:

“Đỗ Lão Chí thường này lười nhác uể oải, lúc nào cũng tự xưng là “lão tử”, kiêu ngạo tự đại... thì ra là y... nhưng người này có thể tin tưởng không?”.

Ngữ khí không giấu nổi vẻ nghi ngờ.

Tiêu Khê Vũ vẫn không ngớt gật đầu, vừa gật đầu vừa nói: “Đương nhiên là có thể tin. Đỗ tiên sinh còn không tin được, thử hỏi còn ai đáng tin nữa?”.

Đường Thiên Hải vẫn chưa hiểu: “Tại sao?”.

“Đừng quên là y cũng họ Đỗ!” Tiêu Khê Vũ gật đầu nói: “Cũng như Đường tướng quân tin tưởng lệnh đệ vậy. Tuyệt đối không thể sai”.

“Xem ra ở khắp tỉnh phủ châu huyện, đều sớm đã có không ít tai mắt của Đỗ tiên sinh rồi”. Cao Dương Nhất Đắc vui vẻ nói: “Vì vậy mới có câu: ‘nếu muốn Đỗ không biết, trừ phi là đừng làm!’, Đỗ tiên sinh thật không uống công Mễ công công tài bồi”.

Nghe Cao Dương Nhất Đắc nói vậy, Đỗ Tiệm vội lật đặt đứng dậy ôm quyền, hoảng hốt nói: “Làm gì có chuyện đó, Cao Dương đại nhân nặng lời rồi, tiểu nhân chỉ là có hoàng mệnh bên mình, không dám sơ suất mà thôi”.

Cao Dương Nhất Đắc cười khì khì nói: “Không cần phải nghiêm túc như vậy, ta cũng chỉ đùa một chút thôi. Tất cả đều vì ngoại hiệu “thiết diện” của Đỗ huynh. Xưa nay mọi người đều nói dù Thái Sơn đổ xuống trước mặt Đỗ Tiệm cũng không hề biến sắc hạ quan từng thử nghĩ: không biết lúc đi tả sắc mặt Đỗ tiên sinh có bất biến hay không? Vậy nên hôm nay mới thử dùng lời lẽ châm chọc xem thử nét mặt Đỗ huynh thế nào, mong Đỗ huynh thông cảm”.

Cao Dương Nhất Đắc chúc cao quyền trọng lại buông lời trêu chọc như vậy, khiến Đỗ Tiệm nhất thời dở khóc dở cười, không biết phải làm sao.

Chỉ nghe Cao Dương Nhất Đắc phân phó: “Thương nghị đã xong, Mộng Sơn huynh, nhờ huynh thay hạ quan cùng mọi người bàn tính kế hoạch, chia nhau hành động”.

Tạ Mộng Sơn lộ vẻ khó xử: “Việc này...”.

Cao Dương Nhất Đắc nói: “Huynh đừng khách khí làm gì!”.

Tạ Mộng Sơn khẽ đằng hắng một tiếng: “Theo lý nên để Đỗ tiên sinh chủ trì đại cục...”.

Đỗ Tiệm vội vàng nói: “Hổ thẹn, hổ thẹn, vừa rồi Đỗ mạo vượt phạm đã bị Cao Dương đại nhân nói cho một trận, đến giờ vẫn còn tự thấy xấu hổ, giờ đây nào dám tái phạm nữa. Tạ đại nhân chớ nên trêu đùa họ Đỗ nữa”.

Tạ Mộng Sơn lại ho khẽ nói: “Nếu luận danh phận, ngoại trừ Cao Dương đại nhân, thử hỏi còn ai bì kịp Thiết nhị bộ đầu? Chi bằng để Du Hạ huynh ra hiệu lệnh thì hơn...”.

Lần này thì Cao Dương Nhất Đắc nghiêm giọng ngắt lời: “Mộng Sơn, huynh đừng dùn đẩy làm gì nữa. Việc gấp không thể khách sáo mãi như vậy được. Thiết bộ đầu tuy danh cao nghệ cả, nhưng lại không thông thuộc vùng này, để làm tiên phong, thuyết phục Trang Hoà Phi trước đã, những chuyện còn lại, huynh cứ theo ý mình mà an bài đi”.

Tạ Mộng Sơn vội vàng vâng dạ, không dám dùn đẩy nữa. Tiêu Khê Vũ vẫn không ngừng gật đầu, lẩm bẩm nói một mình: “Hảo, hảo... lấy công việc làm trọng phải bắt cho được ác tặc...”.

Cao Dương Nhất Đắc cười cười thêm một câu: “Một chuyện khác cũng rất quan trọng, là mang được tang vật về đây”.

Mọi người đều cười ồ lên.

Cười rất lớn.

Cũng rất thoải mái.

Chỉ là càng cười lớn, càng cười thoải mái, thì ánh mắt lại càng lộ vẻ trầm tư, như đang tìm kiếm gì đó, che giấu gì đó.

Cuộc thương nghị lại tiếp tục.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>